AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)
2004. november 30. *

A T-168/02. sz. ügyben,

az **IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH,** korábban Internationaler Tierschutz-Fonds (IFAW) GmbH (székhelye: Hamburg [Németország], képviseli: S. Crosby solicitor)

felperesnek,

támogatják:

a **Holland Királyság** (képviselik: H. Sevenster, S. Terstal, N. Bel és C. Wissels, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

a **Svéd Királyság** (képviseli: A. Kruse és K. Wistrand, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

* Az eljárás nyelve: angol.

és

a **Dán Királyság** (képviseli kezdetben: J. Bering Liisberg, később: J. Molde, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

beavatkozók,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Docksey és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli: R. Caudwell, meghatalmazotti minőségben, és M. Hoskins, barrister, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

a Bizottságnak az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001 (EK) európai

parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikke (5) bekezdésére hivatkozva egy védett terület átminősítésével kapcsolatos egyes dokumentumokhoz való hozzáférést a felperesnek megtagadó 2002. március 26-i határozatának megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített ötödik tanács),

tagjai: P. Lindh tanácselnök, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi és M. E. Martins Ribeiro bírák,

hivatalvezető: D. Christensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. április 1-jei tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az EK 255. cikk kimondja:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az

Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz hozzáférni a (2) és (3) bekezdésnek megfelelően meghatározandó elvek és feltételek szerint.

(2) Az e dokumentumokhoz való hozzáférési jog általános elveit és köz- vagy magánérdeken alapuló korlátozásait az Amszterdami Szerződés hatálybalépésétől számított két éven belül a Tanács határozza meg a 251. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően.

[...]"

2 Az Amszterdami Szerződés záróokmányához csatolt 35. sz. nyilatkozat (a továbbiakban: 35. sz. nyilatkozat) kimondja:

„A Konferencia megállapítja, hogy az [EK]-Szerződés [255.] cikk (1) bekezdésében megfogalmazott elvek és feltételek lehetővé teszik valamely tagállam számára, hogy a Bizottságtól vagy a Tanácstól kérje, hogy az előzetes beleegyezése nélkül harmadik személyeknek ne adja ki a tőle származó valamely dokumentumot."

3 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001 (EK) európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o., a továbbiakban: rendelet) meghatározza az ezen, az EK 255. cikkben megjelölt intézmények dokumentumaihoz való hozzáférési jog elveit, feltételeit és korlátait. Ezen rendelet 2001. december 3. óta van hatályban.

4 A rendelet 2. cikke kimondja:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni az e rendeletben meghatározott elvek, feltételek és korlátok szerint.

[...]

(3) Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.

[...]"

5 A rendelet 3. cikke kimondja:

„E rendelet alkalmazásában

a) dokumentum: az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom;

b) harmadik fél: természetes vagy jogi személy, vagy pedig az érintett intézményen kívüli szervezet, beleértve a tagállamokat, más közösségi vagy a Közösségen kívüli intézményeket és testületeket, valamint harmadik országokat."

6 A rendeletnek a fent említett hozzáférési jog alóli kivételeket meghatározó 4. cikke a következőket említi meg:

„(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét:

a) a közérdek tekintetében:

— közbiztonság,

— védelmi és katonai ügyek,

— nemzetközi kapcsolatok,

— a Közösség vagy valamely tagállam pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikája;

b) a személyiség és a magánszemély becsületének védelme, különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó közösségi joganyagnak megfelelően.

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

— természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is;

— bírósági eljárások és jogi tanácsadás;

— ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve ha a közzétételhez nyomós közérdek fűződik.

[...]

(4) A harmadik személyek dokumentumait illetően az intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, vagy nem tehető közzé.

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé.

[...]

(7) Az (1)–(3) bekezdésben megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. A kivételek maximum 30 éves időtartamra alkalmazhatók. A magánszférára vagy a kereskedelmi érdekekre vonatkozó kivételek hatálya alá eső dokumentumok és a minősített dokumentumok esetében a kivételek szükség esetén ezen időtartam elteltét követően is alkalmazhatók."

7 A rendeletnek a minősített dokumentumok kezelésével foglalkozó 9. cikke úgy rendelkezik:

„(1) A minősített dokumentumok az intézményektől vagy az általuk létesített ügynökségektől, tagállamoktól, harmadik országoktól vagy nemzetközi szervezetektől származó, az érintett intézmény szabályainak megfelelően »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentumok, amelyek védelme az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama alapvető érdeke a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó területeken, nevezetesen közbiztonsági, védelmi és katonai ügyekben.

(2) A 7. és 8. cikkben megállapított eljárások alapján a minősített dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmekkel csak azok a személyek foglalkozhatnak, akik jogosultak betekinteni ezekbe a dokumentumokba. Ezek a személyek, a 11. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül, azt is értékelik, hogy a minősített dokumentumokra milyen hivatkozások tehetők a nyilvános nyilvántartásban.

(3) A minősített dokumentumok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki.

[...]"

A jogvita alapjául szolgáló tényállás

8 A felperes egy, az állat- és természetvédelem területén működő nem kormányzati szerv.

9 A Bizottság a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelvnek (HL L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.) megfelelően 2000. április 19-én a Németországi Szövetségi Köztársaság számára egy, a Mühlenberger Loch területét védett területnek való nyilvánítására felhatalmazó véleményt (a továbbiakban: vélemény) adott ki.

10 A felperes 2001. május 11-e és szeptember 7-e között a Bizottsággal levelet váltott annak érdekében, hogy a Mühlenberger Loch területére vonatkozó, a Daimler Chrysler Aerospace Airbus GmbH üzemének kibővítését és a torkolatöböl egy részének egy leszállópálya meghosszabbítása érdekében való megszerzését célzó tervvel (a továbbiakban: a terv) kapcsolatos bizonyos dokumentumokhoz hozzáférést kapjon. Ezen levélváltás az akkor hatályban lévő, a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1994. február 8-i 94/90/ESZAK, EK, Euratom bizottsági határozat (HL L 46., 58. o.) által meghatározott, a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályok keretében került sor.

11 Ezen levélváltás keretében a Bizottság bizonyos dokumentumokat a felperesnek kiadott.

12 A felperes a 2001. december 20-i levelében a rendeletre hivatkozva további dokumentumsorhoz való hozzáférést kérelmezett. Az e levélhez csatolt III. mellékletben a felperes a kért dokumentumokat három csoportba sorolta, mégpedig az „A" csoportba, amely a Környezetvédelmi Főigazgatóságnak az 1999. november 12-én a Bizottság Jogi Osztályához intézett feljegyzésre irányult, a „B" csoportba, amely a német hatóságoktól származó dokumentumokra irányult, és a „C" csoportba, amely a harmadik személyektől származó dokumentumokra terjedt ki.

13 Verstrynge úr, a Bizottság Környezetvédelmi Főigazgatóságának megbízott főigazgatója a 2002. január 24-i faxban közölte a felperessel, hogy „a Bizottság köteles a német hatóságok beleegyezését kikérni, mielőtt az ez utóbbiaktól érkezett dokumentumok bármelyikét közzétenné (lásd a [rendelet] 4. cikk (5) bekezdését)".

14 A felperes 2002. január 29-én azt válaszolta, hogy a rendelet 4. cikke (5) bekezdésének ezen értelmezését nem fogadja el. Hangsúlyozta, hogy „[a] német hatóságok a Bizottságtól kér[het]ik, hogy az ezen tagállamtól származó dokumentumok valamelyikét az előzetes hozzájárulása nélkül ne tegyék közzé", és hogy „[a] közzétételt biztosító végleges határozat a Bizottságot [illeti] meg, és valamely kivételen (4. cikk) [kell] alapulnia, amennyiben a közzétételt akadályozó közérdek nem áll fenn".

15 A Német Szövetségi Köztársaság 2002. február 12-én a Bizottságtól azt kérte, hogy ne tegye közzé az általa a Mühlenberger Loch területével és a tervvel kapcsolatban Hamburg városával folytatott levelezést, valamint a német szövetségi kancellár levelezését. A felperes 2002. február 13-án faxot kapott Verstryngétől, amelyben

Verstrynge az „A" és „C" kategóriákba sorolt dokumentumokhoz való hozzáférést megadta (lásd a fenti 12. pontot). Ugyanezen faxban Verstrynge tájékoztatta a felperest arról, hogy a „B" kategóriába sorolt dokumentumokat, vagyis amelyek a német hatóságoktól származnak, nem tudja a rendelkezésére bocsátani.

16 A felperes 2002. március 6-án a rendelet 7. cikke (2) bekezdésének értelmében egy megerősítő kérelmet nyújtott be a Bizottság főtitkárságára annak érdekében, hogy ez utóbbi vizsgálja felül a „B" kategória dokumentumait érintő elutasítást. A felperes különösen azt erősítette meg, hogy a Bizottságnak a rendelet 4. cikk (5) bekezdésére vonatkozó értelmezésével nem ért egyet.

17 A Bizottság főtitkársága a 2002. március 26-i levelében tájékoztatta a felperest, hogy a német hatóságoktól származó dokumentumok közzétételét megtagadó határozatot (a továbbiakban: a vitatott határozat) helyben hagyja.

Az eljárás és a felek kereseti kérelmei

18 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. június 4-én benyújtott keresetlevelében terjesztette elő jelen keresetét.

19 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához egymást követően 2002. szeptember 9-én, szeptember 30-án és október 2-án érkezett levelekben a Holland Királyság, a Svéd Királyság és a Dán Királyság kérte, hogy a jelen eljárásban a felperes kereseti kérelmének támogatására mint beavatkozó léphessen fel.

20 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. október 10-én érkezett levélben Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kérte, hogy a jelen eljárásban a Bizottság kereseti kérelmének támogatására mint beavatkozó léphessen fel.

21 Az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsa elnökének 2002. november 15-i végzése értelmében, miután az alapeljárásban részt vevő feleket meghallgatták, ezeket a beavatkozási kérelmeket elfogadták.

22 A felperes a 2003. szeptember 24-i levelében az Elsőfokú Bíróságtól az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 51. cikkének 1. §-a értelmében az ügynek teljes ülés vagy nagytanács elé való utalását kérte. A Bizottság tiltakozott ezen utalás ellen.

23 Az Elsőfokú Bíróság, miután a beavatkozókat meghallgatta, a 2003. december 10-i határozatában az ügyet a kibővített ötödik tanács elé utalta.

24 Az Elsőfokú Bíróság (kibővített ötödik tanács) az előadó bíró jelentése alapján az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

25 A felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait a 2004. április 1-jén megtartott tárgyalás alkalmával meghallgatták.

26 A Holland Királyság, a Svéd Királyság és a Dán Királyság által támogatott felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy:

— a vitatott határozatot semmisítse meg;

— a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

27 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy:

— a keresetet, mint megalapozatlant, utasítsa el;

— a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

28 A felperes a jelen kereset alátámasztására két jogalapot hoz fel. Az első jogalapot a rendelet 4. cikkének megsértésére alapítja. A második jogalap az EK 253. cikk megsértésén alapul.

29 Általános észrevételként a felperes azzal érvel, hogy az adott esetben a német hatóságok által kidolgozott dokumentumok közzétételéhez nyilvánvaló közérdek

fűződik. A Mühlenberger Loch területe egy nemzetközi fontosságú természetvédelmi terület, valamint egyes, a közösségi jog által a Natura 2000 hálózat keretében és egy nemzetközi egyezmény által védett növény- és állatfajok menedéke. A felperes hangsúlyozza, hogy a Bizottság ezen övezet tényleges átsorolásához csupán annak érdekében járult hozzá, hogy egy üzem kibővítése és a torkolatöböl egy részének egy leszállópálya meghosszabbítása érdekében való megszerzése miatt engedélyezze a Mühlenberger Loch területének lerombolását. Kifejti, hogy még ha a Mühlenberger Loch területének lerombolását engedélyező véleményt a nyomós közérdek indokán igazoltnak tekintették is, azon lényeges információknak, amelyeken e vélemény alapult, a Bizottság és a Német Szövetségi Köztársaság szerint bizalmasaknak kell maradniuk.

30 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a saját hivatalaitól származó vagy az általa megszerzett, kérdéses dokumentumokat igen széleskörűen közzétette. Hangsúlyozza, hogy a felperes számára kiadott iratok igen részletesen kifejtik a jelen jogvita alapjául szolgáló ügyben hozott közösségi határozat körülményeit. Kiemeli, hogy ezen iratok tartalmazzák a német hatóságokhoz intézett levelezést, beleértve a Bizottság elnöke által a német szövetségi kancellárhoz intézett leveleket, és hogy csak az érintett tagállamtól – amely megtagadta az ezek közzétételéhez való hozzájárulást — származó dokumentumok vitatottak.

A rendelet 4. cikkének megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvelése

31 A holland, a svéd és a dán kormány által támogatott felperes elsősorban azzal érvel, hogy a Bizottság főtitkárának a vitatott határozatban szereplő azon állítása, amelynek értelmében a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése „kötelező", ezen rendelkezés téves

értelmezésén alapul. Elismeri, hogy a német hatóságok a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében a Bizottságtól kérhetik, hogy ezen hatóságok levelezését ne tegye közzé, de úgy értékeli, hogy a „kér[het]ik" szó egészen más értelemmel bír, mint amit a Bizottság próbál neki tulajdonítani.

32 A felperes hangsúlyozza, hogy egy „kérelem valami kérelmezésére irányuló aktus vagy cselekedet". Ez feltételezi, hogy a kérelmet előterjesztő fél erre választ vár, valamint hogy a választ adó fél valamiféle mérlegelési jogkört gyakorolhat. Hozzáteszi, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése korlátozó rendelkezés, és hogy az erre vonatkozó, szükségszerűen korlátozó értelmezés kizárja, hogy a „kér[het]i" kifejezést „előír[hat]ja" értelemmel bírjon.

33 A holland és a dán kormány azzal érvel, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem értelmezhető akként, mint amely valamely tagállam számára „vétójogot" biztosít. A svéd kormány hangsúlyozza, hogy a rendelet alapelvként rögzíti, hogy a dokumentum birtokosát illeti meg a döntés, hogy ezt kiadja-e, vagy sem. Úgy értékeli továbbá, hogy a Bizottságnak ezen alapelvet sértő, a rendelet 4. cikkének (5) bekezdésére vonatkozó értelmezésének kifejezetten és félreérthetetlenül ezen rendelkezés szövegéből kellene következnie.

34 A felperes továbbá azzal érvel, hogy nem tájékoztatták az általa kért dokumentumok bizalmas jellegének tényéről. Kifejti, hogy még ha a rendelet 9. cikkének (3) bekezdése meghatározza is, hogy a minősített dokumentumok közzétételéhez a kibocsátó hatóság hozzájárulása szükséges, ez nem vonatkozik a rendelet 4. cikkének (5) bekezdésébe foglalt dokumentumokra. A holland kormány véleménye szerint, ha a közösségi jogalkotó a rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében foglalt, nem minősített dokumentumok közzétételére vétójogot szándékozott volna biztosítani, akkor a rendelet 9. cikkének (3) bekezdéséhez hasonló megfogalmazást választott volna.

35 Nyilvánvalóan téves lenne azt sugallani, hogy az adott esetben kért dokumentumokat úgy kellene tekinteni, mint amelyekre sajátos eljárás vagy *lex specialis* vonatkozna, mivel, a rendelet értelmében, a nemzeti jogalkotástól vagy közigazgatási gyakorlatból erednek. A felperes e tekintetben vitatja azon véleményt, amelynek értelmében a tagállamok a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében „kiváltságos helyzetet" élveznek. A holland kormány szerint főszabályként valamennyi, az intézmények birtokában lévő dokumentumnak hozzáférhetőnek kell lennie a nyilvánosság számára. A 4. cikk (5) bekezdésének olyan értelmezése, amely a tagállamok számára vétójogot biztosítana, nagy mértékben sértené a dokumentumokhoz való hozzáférés jogát, és összeegyeztethetetlen lenne a rendelet céljával.

36 A felperes másodsorban azt hangsúlyozza, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdését nem lehet a rendelet más rendelkezéseit figyelmen kívül hagyva értelmezni.

37 Kifejti, hogy a német hatóságoknak az általuk kibocsátott dokumentumok közzétételének megtagadására irányuló kérelme a Bizottság 2002. február 5-én e hatóságokkal lefolytatott egyeztetésének következménye. A felperes véleménye szerint ezen egyeztetésre csupán a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése értelmében kerülhetett volna sor, amely a Bizottságot kötelezi, hogy a harmadik személyekkel egyeztessen „annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, vagy nem tehető közzé".

38 A felperes azzal érvel, hogy ezen egyeztetés célja csupán a német hatóságoktól való információszerzés lehet annak érdekében, hogy a Bizottság meghatározhassa, hogy valamely, a rendelet 4. cikkének (1) vagy (2) bekezdésében felsorolt kivétel alkalmazható-e az általuk kibocsátott dokumentumokra. Hangsúlyozza, hogy a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése kimondja, hogy egyedül az érintett intézmény jogosult e mérlegelést lefolytatni. Az egyeztetés végett megkeresett fél előadja a véleményét valamely, a rendelet 4. cikkének (1) vagy (2) bekezdésében felsorolt kivétel alkalmazhatóságát illetően, de nem folytathatja le az említett mérlegelést a Bizottság nevében.

39 A felperes azt állítja, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése egy olyan eljárást vezet be, amely a német hatóságok részére lehetővé teszi, hogy a Bizottság előtt – egy, a közzététel megtagadására irányuló kérelem formájában — tiltakozásukat fejezzék ki a kérdéses dokumentumok közzétételével kapcsolatban. Hangsúlyozza, hogy ugyanakkor a német hatóságok véleménye nem az egyetlen tényező, amelyre a Bizottságnak tekintettel kell lennie, amikor mérlegeli az ezen hatóságok által kibocsátott dokumentumok közzétételét vagy közzétételének megtagadását, majd dönt ezekről. Egy felsőbb szabály, norma vagy kényszerítő erő nehezedhet a Bizottságra, mint például a közzétételhez fűződő nyomós közérdek.

40 Kiemeli, hogy az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés jogának gyakorlása csupán a rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében kimerítően felsorolt kivételek valamelyikével igazolt megtagadással korlátozható. Megjegyzi, hogy amennyiben a kivételek alkalmazhatóak, azokat korlátozóan és körültekintéssel kell értelmezni, amint vonatkozik ez valamely általános alapelv alóli kivételre is (a Bíróságnak a C-174/98. P. sz. és C-189/98. P. sz., Hollandia és Van der Wal kontra Bizottság ügyben 2000. január 11-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-1. o.] 27. pontja és az Elsőfokú Bíróságnak a T-309/97. sz., Bavarian Lager kontra Bizottság ügyben 1999. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-3217. o.] 39. pontja; a T-111/00. sz., British American Tobacco International (Investments) kontra Bizottság ügyben 2001. október 10-én hozott ítélet [EBHT 2001., II-2997. o.] 40. pontja és a T-191/99. sz., Petrie és társai kontra Bizottság ügyben 2001. december 11-én hozott ítélet [EBHT 2001., II-3677. o.] 66. pontja). Hozzáteszi, hogy a kivételeket a rendelet 4. cikke (6) bekezdésének fényében kell értelmezni, amely kimondja, hogy „ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetők". Minden más értelmezés a rendelet 4. cikkének szövegezésével és rendszerével, illetve a rendelet egészével ellentétben állna. A rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem képezi a „hozzáféréshez való alapvető jog" alóli kivételek felsorolásának részét. Ezen értelmezést alátámasztja az a tény, hogy a rendelet 4. cikkének (7) bekezdése nem vonatkozik semmiféle más kivételre, csakis ugyanezen cikk (1)–(3) bekezdésében felsoroltakra és a minősített dokumentumok esetére.

41 A felperes azzal érvel, hogy a közösségi joggal ellentétben áll a dokumentumokhoz való hozzáférést biztosító vagy megtagadó határozat meghozatalára irányuló jogkört valamely tagállamra ruházni akkor, amikor sem a hozzáférésre irányuló kérelemnek, sem pedig a rendeletnek nem címzettje. Megjegyzi, hogy a keresetet csakis a hozzáférésre irányuló kérelem azon címzettjével szemben lehet benyújtani, aki megtagadta a kért dokumentum közzétételét.

42 A felperes véleménye szerint a Bizottság a vitatott határozatában a „kibocsátó szabályát" próbálja meg egy elterelő úton újra bevezetni. A kérelmezők, tudván, hogy a Bizottság nem tagadhatja meg a „tagállami vétót", arra kényszerülnének, hogy közvetlenül a tagállamokhoz címezzék a hozzáférésre irányuló kérelmeiket. E feltételek mellett nem létezne egységes megközelítés, hiszen egy tagállamnak a közösségi döntési eljárás számára fontos dokumentumaihoz való hozzáférés tagállamról tagállamra változna. A felperes e tekintetben úgy ítéli meg, hogy a Bizottság azon tétele, amely értelmében az átláthatóságra vonatkozó nemzeti törvényhozás vonatkozik az adott esetben a dokumentumokra irányuló kérelemre, elfogadhatatlan, mivel az zavaros, következetlen és képtelen eredményre vezetne.

43 A Bizottság az Egyesült Királyság Kormánya által támogatva úgy ítéli meg, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés közösségi szabályozásán belül egy, a tagállamoktól eredő dokumentumokra vonatkozó kérelmek elbírálására vonatkozó sajátos eljárást teremt meg. Megjegyzi, hogy az e dokumentumokhoz való hozzáférést a nemzeti jogszabályok és gyakorlatok határozzák meg, és hogy a közösségi jogalkotó a rendelet 4. cikke (5) bekezdésének megszövegezésekor e tényezőt kívánta figyelembe venni, különös tekintettel a 35. sz. nyilatkozatra.

44 A Bizottság kifejti, hogy a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése a harmadik személyektől származó dokumentumok „szokásos esetére" vonatkozik, míg ugyanezen rendelet 4. cikkének (5) bekezdése a tagállamoktól eredő azon „nemzeti" dokumentumok sajátos helyzetére vonatkozó *„lexspecialist"* fogalmazza meg, amelyekhez való hozzáférésre az átláthatóság terén való nemzeti szabályozások és gyakorlatok vonatkoznak. A felperes azon állítását illetően, amely szerint a Bizottság a kibocsátó szabályát próbálja meg újra bevezetni (lásd a fenti 42. pontot), a Bizottság azzal érvel, hogy a rendelet hatálybalépését megelőző és azt követő helyzetek egymástól igen különbözőek. Úgy értékeli, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése a rendelet 4. cikkének (4) bekezdésében foglalt kötelezettségeket minden más harmadik személlyel szemben kiváltságos harmadik személyeknek egy igen pontosan meghatározott csoportjára, mégpedig a tagállamokra alkalmazza, és hogy ez felhatalmazza arra, hogy a tagállamok dokumentumait az általa előírt módon kezelje, ellentétben a harmadik személyek dokumentumainak kezelésére vonatkozó általános tilalommal, amely korábban érvényben volt.

45 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése valamennyi, harmadik személytől származó dokumentumokkal kapcsolatos kérelemre vonatkozik, és lényegében azt mondja ki, hogy az intézmény csupán akkor köteles az érintett harmadik személyekkel egyeztetni, ha nem egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető-e, vagy sem.

46 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése 4. cikkének (2) bekezdésétől eltérően egyáltalán nem írja elő a közérdekkel való egyensúlyba hozást. Azzal érvel, hogy – a rendelet 4. cikkének (4) bekezdésével ellentétben — a rendelet 4. cikke (1) és (2) bekezdése rendelkezéseinek alkalmazhatóságával kapcsolatos kétely hiányában nem áll fenn a dokumentum közzétételének kötelezettsége. A rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem korlátozódik annak kijelentésére, hogy a Bizottság köteles a tagállammal egyeztetni, hanem kifejezetten előírja, hogy a tagállam jogában áll tőle azt kérni, hogy a beleegyezése nélkül a dokumentumát ne tegye közzé. Azzal érvel, hogy amennyiben ilyen kérelmet nyújtanak be, a dokumentum nem tehető közzé.

47 A felperesnek a fenti 34. pontban említett, a rendelet 9. cikkének (3) bekezdésére vonatkozó érvelésével kapcsolatban a Bizottság megjegyzi, hogy az ezen utóbbi rendelkezés és a rendelet 4. cikke (5) bekezdésének megszövegezését igen eltérő megfontolások vezérelték. A rendelet 9. cikkének (3) bekezdése kimondja, hogy „a minősített dokumentumok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki". Azzal érvel, hogy a jogalkotó nem szövegezte volna meg ezt a rendelkezést annak érdekében, hogy a kibocsátó hozzájárulását csupán a nyilvántartásba vételhez szerezze meg, a dokumentumok közzétételéhez pedig ne. E tekintetben a Bizottság kifejti, hogy a „kibocsátó" fogalma túllép a tagállamokon, és felöleli az ez utóbbi által felállított intézményeket, hivatalokat, a tagállamokat, harmadik országokat és a nemzetközi szervezeteket. Hangsúlyozza, hogy e felsorolásból nem hiányozhat a tagállamokra való utalás.

48 A Bizottság azzal érvel, hogy a tagállamra ruházott, az általa kibocsátott dokumentum közzétételéhez való hozzájárulás megtagadásához való jog nem hivatott az e típusú dokumentumokhoz való hozzáférést mindentől függetlenül korlátozni, hanem csupán a közösségi szabályok alapján. Hangsúlyozza, hogy e

korlátozás a dokumentumnak a nemzeti jogszabályok és gyakorlat szerinti helyzetét igyekszik figyelembe venni, és ezáltal a dokumentumokhoz való hozzáférés közösségi és különböző nemzeti rendszerei közötti egyenlőtlenségeket elkerülni. Vitatja a felperes azon érvelését, amelynek értelmében egy „nemzeti" dokumentum közzétételének megtagadása semmiféle jogorvoslat tárgyát nem képezheti (lásd a fenti 41. pontot). Hangsúlyozza, hogy annak megtagadása, hogy számára lehetővé tegye e dokumentum közzétételét, a közösségi jog szerint semmiféle jogorvoslat tárgyát nem képezheti. Kiemeli, hogy ellenkező esetben egy „nemzeti" dokumentum olyan közzététel tárgyát képezhetné, amely az átláthatóság terén való nemzeti szabályozással és gyakorlattal összeegyeztethetetlennek bizonyulna. A Bizottság hevesen cáfolja a felperesnek a fenti 42. pontban kifejtett állításait, és úgy ítéli meg, hogy a jogi különbségek mind a közösségi, mind pedig a nemzeti jogból erednének, nem pedig valamely tagállam földrajzi helyzetéből vagy „szeszélyéből".

49 Az Egyesült Királyság kormánya úgy ítéli meg, hogy amennyiben a rendeletnek a felperes által előadott értelmezését kellene elfogadni, akkor ez a rendelet 4. cikkének (5) bekezdését annak hatásaitól fosztaná meg, mivel ez a rendelkezés a rendelet 4. cikkének (4) bekezdésében megfogalmazott eljárásba olvadna bele teljes egészében. E tekintetben hangsúlyozza, hogy amennyiben a közösségi jog azt róná valamely közösségi intézményre, hogy ne vegye figyelembe valamely tagállam beleegyezésének hiányát, akkor a közösségi jogalkotó hatáskörrel ruházta volna fel arra, hogy minden, a közzétételt akadályozó nemzeti jogszabályi rendelkezést meghiúsítson. Hangsúlyozza, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés terén való tagállami jogszabályokat harmonizáló szabályok hiányában ez a szubszidiaritás elvének megsértését jelentené.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

50 A felperes lényegében azzal érvel, hogy bár egy, valamely dokumentumot kibocsátó tagállam a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében kérheti azon intézménytől, amely e dokumentum birtokában van, hogy azt ne tegye közzé, mégsem rendelkezik e tekintetben vétójoggal, hiszen a végső határozat az intézményt illeti meg.

51 Ez az érvelés a rendelet rendelkezéseinek téves értelmezésén alapul, és nem fogadható el.

52 Hangsúlyozni kell elsősorban, hogy a rendelet 2. cikkében megfogalmazott, az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés joga az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság (a továbbiakban: intézmények) birtokában lévő minden dokumentumra kiterjed (lásd a rendelet 1. cikkének a) pontját), vagyis az ugyanezen cikk (3) bekezdése értelmében az ezek által kiállított vagy ide érkezett és a birtokukban lévő dokumentumokra. Az intézmények tehát adott esetben arra késztethetők, hogy azon harmadik személyektől származó dokumentumokat adják ki, amelyek közé a rendelet 3. cikk b) pontjában meghatározott harmadik fél fogalma értelmében többek között a tagállamok tartoznak.

53 Felidézendő továbbá, hogy a rendelet hatályba lépése előtt a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférést a 94/90 határozat szabályozta. E határozat 1. cikke kifejezetten a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, a Tanács és a Bizottság által 1993. december 6-án elfogadott, az ehhez mellékelt szabályzatot (HL 1993. L 340., 41. o., a továbbiakban: szabályzat) vette át. A szabályzat kimondta az „Első kérelmek feldolgozása" cím alatti rendelkezésekben, hogy „[a]mennyiben valamely intézmény által birtokolt dokumentum kibocsátója természetes vagy jogi személy, tagállam, más közösségi intézmény vagy szerv, vagy valamely más nemzeti vagy nemzetközi szervezet, a kérelmet közvetlenül a dokumentum kibocsátójához kell[ene] intézni" (a továbbiakban: a kibocsátó szabálya). Ennélfogva, a kibocsátó szabálya értelmében valamely intézmény nem volt jogosult a harmadik személyek széles körétől, többek között a tagállamoktól eredő dokumentumok közzétételére, és a hozzáférést kérő fél köteles volt adott esetben a kérelmét közvetlenül a kérdéses harmadik félhez intézni.

54 A kibocsátó szabályát nem vette át a rendelet, amely elvben megerősíti, hogy az intézmények birtokában lévő minden dokumentumnak hozzáférhetőnek kell lennie a nyilvánosság számára (a rendelet (11) preambulumbekezdése).

55 Továbbá, a harmadik személyektől származó dokumentumokat illetően a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése arra kötelezi az intézményeket, hogy az érintett harmadik személyekkel egyeztessenek annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, vagy nem tehető közzé. Ebből következik, hogy az intézmények nem kötelesek az érintett harmadik személyekkel egyeztetni, amennyiben egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, vagy nem tehető közzé. Az intézmények minden más esetben kötelesek a kérdéses harmadik személyekkel egyeztetni. Következésképpen az érintett harmadik személyekkel való egyeztetés főszabály szerint a harmadik személyektől származó dokumentumok esetén a hozzáférés alóli, a rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében felsorolt kivételek alkalmazhatósága eldöntésének előfeltételét képezi.

56 Továbbá, amint azt a felperes helyesen hangsúlyozza, a Bizottságot terhelő, a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése értelmében a harmadik személyekkel szemben fennálló egyeztetési kötelezettség nem érinti döntési jogkörét, amennyiben valamely, a rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt kivétel alkalmazható.

57 A rendelet 4. cikkének (5) bekezdéséből következik másrészt, hogy a tagállamok különleges bánásmódban részesülnek. Valójában ez a rendelkezés a tagállamot annak lehetőségével ruházza fel, hogy valamely intézménytől kérje, hogy az előzetes beleegyezése nélkül a tőle származó dokumentumokat ne tegye közzé. Hangsúlyozni kell, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése átveszi a 35. sz. nyilatkozatot, amelynek értelmében a Konferencia megállapítja, hogy az EK 255. cikk által megfogalmazott elvek és feltételek valamely tagállam számára lehetővé teszik, hogy a Bizottságtól vagy a Tanácstól kérje, hogy az előzetes beleegyezése nélkül harmadik személyeknek ne adjon ki valamely, ezen államtól származó dokumentumot. A tagállamoknak ezen, a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése által elismert jogosultsága azzal magyarázható, hogy a rendeletnek se nem célja, se nem következménye a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó nemzeti joganyag módosítása (lásd a rendelet (15) preambulumbekezdését és az Elsőfokú Bíróságnak a T-76/02. sz., Messina kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3203. o.] 40. és 41. pontját).

58 A rendelet 4. cikkének (5) bekezdése a tagállamokat a többi harmadik személyhez képest eltérő helyzetbe sorolja azáltal, hogy e tekintetben egy *lex specialist* fogalmaz

meg. E rendelkezés értelmében a tagállam lehetősége, hogy valamely intézménytől kérje, hogy a tőle származó dokumentumot ne tegye közzé, az intézmény pedig köteles az „előzetes beleegyezése" nélkül annak közzétételétől tartózkodni. Ezen, az intézményt terhelő, a rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében világosan lefektetett, a tagállam előzetes beleegyezésének megszerzésére irányuló kötelezettség csupán üres frázissá válna, ha a Bizottság a dokumentum közzététele mellett határozhatna az érintett tagállam kifejezett ellenirányú kérelme ellenére. Következésképpen, a felperes által előadottakkal ellentétben a tagállam által e rendelkezés értelmében benyújtott kérelem az intézmény számára a kérdéses dokumentum közzétételének megtagadására irányuló utasítást jelenti.

59 E tekintetben felidézendő, hogy a tagállam nem köteles a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében benyújtott kérelmét indokolni, és hogy amennyiben ilyen kérelmet nyújtott be, nem tartozik az intézményre annak vizsgálata, hogy a kérdéses dokumentum közzétételének megtagadása különösen a közérdek indokán igazolható-e.

60 Annak érdekében, hogy a rendelet 4. cikke (5) bekezdésének rendelkezései a 35. sz. nyilatkozatnak megfelelő értelmezést kapjanak, és hogy a kérdéses dokumentumokhoz való hozzáférés könnyebbé váljon azáltal, hogy adott esetben a tagállam ezek közzétételébe való beleegyezést megadhatja, az intézmény feladata az e tagállammal való egyeztetés, amennyiben a közzétételre irányuló kérelem a tagállamtól eredő dokumentumra vonatkozik. Ha e tagállam az egyeztetést követően a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében nem nyújtja be kérelmét, akkor mindig az intézmény feladata a rendelet 4. cikke (4) bekezdésének alkalmazásában annak mérlegelése, hogy a dokumentum közzétehető-e, vagy sem.

61 Meg kell állapítani, hogy – amint azt a Bizottság helyesen hangsúlyozza — egy olyan dokumentumhoz való hozzáférésre, amely tekintetében valamely tagállam a 4. cikk (5) bekezdése értelmében kérelmet nyújtott be, nem a rendelet vonatkozik, hanem az érintett tagállam megfelelő nemzeti rendelkezései, amelyek a rendelet elfogadásával változatlanok maradtak. Következésképpen a nemzeti közigazgatási és

igazságszolgáltatási szervekre tartozik a nemzeti jognak megfelelően annak mérlegelése, hogy a tagállamtól származó dokumentumokhoz való hozzáférést biztosítani kell-e, és hogy az érdekeltek jogorvoslati joga a nemzeti szabályoknak megfelelően biztosítható-e.

62 A felperes által a fenti 34. pontban kifejtett, a rendelet 9. cikkének (3) bekezdésére alapító érvelését illetően meg kell állapítani, hogy a 9. cikk sajátos szabályokat állapít meg a „minősítettnek" nevezett, különösen az intézményektől, a tagállamoktól, a harmadik országoktól vagy a nemzetközi szervezetektől, a rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott, így különösen a közbiztonság, a védelmi és katonai ügyek területéről származó dokumentumok kezelése tekintetében. E cikk megemlíti többek között azokat a személyeket, akik a dokumentumok kezelésével foglalkozhatnak, és kimondja, hogy a minősített dokumentumok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki. Az e cikk által szabályozott helyzet sajátosságára tekintettel nyilvánvaló, hogy nem függ össze a rendelet 4. cikkének (5) bekezdésével, és hogy a rendelet 9. cikke (3) bekezdésének szövegére gyakorlatilag nem lehet a 4. cikke (5) bekezdésének értelmezése érdekében hivatkozni.

63 Adott esetben a jelen jogvita tárgyát képező dokumentumok, amint azt a felek egybehangzóan elismerik, a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében valamely tagállamtól eredő dokumentumnak minősülnek. Továbbá nem vitatják, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a Bizottságtól 2002. február 12-én kérte az e tagállamnak a Hamburg várossal folytatott, a Mühlenberger Lochhal és a tervvel kapcsolatos levelezésének, valamint a német szövetségi kancellár levelezésének közzé nem tételét.

64 Ebből kiindulva, meg kell állapítani, hogy a Bizottság azzal, hogy e tagállamnak a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében benyújtott kérelme alapján elfogadta a vitatott határozatot, nem sértette meg a rendelet 4. cikkét.

65 Következésképpen az első jogalap nem megalapozott.

AZ EK 253. cikk megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvelése

66 A felperes azzal érvel, hogy a vitatott határozat lényegében a Környezetvédelmi Főigazgatóság megbízott főigazgatójának álláspontját fogadja el, vagyis hogy a német hatóságok a Bizottságtól kérték, hogy a tőlük származó dokumentumokat ne tegye közzé, a megtagadás indokainak magyarázata nélkül. Kiemeli, hogy nem tudja, hogy a vitatott határozat jogilag megalapozott-e, vagy pedig önkényes, illetve hogy tőle megvonták a vitatott határozat jogi megalapozottsága vizsgálatának lehetőségét (a fent hivatkozott Petrie és társai kontra Bizottság ítélet 77. pontja és az Elsőfokú Bíróságnak a T-123/99. sz., JT's Corporation kontra Bizottság ügyben 2000. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3269. o.] 63. pontja) A felperes azzal érvel, ő csupán azt tudja, hogy a német hatóságok a kérdéses dokumentumok közzétételének megtagadása érdekében kérelmet nyújtottak be, és hogy a Bizottság azt vakon követte.

67 A felperes hangsúlyozza, hogy a vitatott határozatot nem a dokumentumokhoz való hozzáférés megszerzésére irányuló érdekének és a Bizottságnak a dokumentumai bizalmas dokumentumokként való kezeléséhez fűződő érdekének mérlegelésével hozták meg (a fent hivatkozott British American Tobacco International [Investments) kontra Bizottság ítélet 53. pontja]. Kifejti e tekintetben, hogy a Bizottság tudta, hogy számára milyen jelentőséggel bírtak a kért dokumentumok, és hogy a német hatóságok által kibocsátott dokumentumokhoz való hozzáférést anélkül tagadta meg, hogy különbséget tett volna az eredeti kérelemben szereplő hét meghatározott címbe sorolt dokumentumok között. E tekintetben hangsúlyozza, hogy a vitatott határozat nem tisztázza, hogy miért tagadták meg e dokumentumokhoz a rendelet 4. cikkének (6) bekezdése értelmében való részleges hozzáférést.

68 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a vitatott határozat világosan kifejti, hogy a német hatóságokkal egyeztetett, akik kérték a levelezésük közzétételének megtagadását. Kifejti, hogy következésképpen a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében nem tehette közzé e levelezést.

69 Hangsúlyozza, hogy az első jogalap keretében kifejtett elemzésre tekintettel ez az indokolás teljes volt, és tartalmazta a hozzáférés megtagadásának indokát. Azzal érvel, hogy ezen indokolás megfelel a Környezetvédelmi Főigazgatóság megbízott főigazgatója 2002. február 13-i faxában kifejtett álláspontjának (lásd a fenti 15. pontot).

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

70 Felidézendő, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az egyedi határozat indokolásának kötelezettsége azt a célt szolgálja, hogy az érdekelt számára elegendő utalást szolgáltasson arról, hogy a határozat jól megalapozott-e, vagy esetlegesen olyan hibában szenved, amely lehetővé teszi az érvényessége vitatását, és hogy a közösségi bíró számára lehetővé tegye a határozat jogszerűsége feletti felülvizsgálat gyakorlását. E kötelezettség jelentősége a kérdéses aktus jellegétől és az elfogadásának körülményeitől függ (az Elsőfokú Bíróságnak a T-551/93., a T-231/94 — T-234/94. sz., Industrias Pesqueras Campos és társai kontra Bizottság ügyben 1996. április 24-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-247. o.] 140. pontja; a T-46/98. és a T-151/98. sz., CCRE kontra Bizottság ügyben 2000. február 3-án hozott ítélet [EBHT 2000., II-167. o.] 46. pontja és a T-80/00. sz., Associação Comercial de Aveiro kontra Bizottság ügyben 2002. május 14-én hozott ítélet [EBHT 2002., II-2465. o.] 35. pontja).

71 A vitatott határozatban a Bizottság megindokolta a felperes 2002. március 6-i levelében meghatározott dokumentumok kiadásának megtagadását azzal, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaságnak a közzététel megtagadására irányuló kérelmére utalt, és azt megerősítve, hogy a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében nem teheti közzé a valamely tagállamtól származó dokumentumot ez utóbbi előzetes beleegyezése nélkül. Megjegyzi, hogy e rendelkezés rá nézve a közzététel megtagadásának kötelezettségét rója, és hogy nem vonatkozik rá a közérdek ismérve. Egy ilyen indokolás elegendően világos ahhoz, hogy a felperes számára lehetővé tegye azon indokok megértését, amely alapján a Bizottság nem adta ki részére a kérdéses dokumentumokat, és hogy az Elsőfokú Bíróság számára lehetővé tegye a vitatott határozat jogszerűsége feletti felülvizsgálat gyakorlását.

72 Továbbá amennyiben a Németországi Szövetségi Köztársaságtól származó dokumentumokhoz való hozzáférés adott esetben történő korlátozása nem érintette a Bizottságnak a vitatott határozat tekintetében fennálló, kielégítő jellegű indokolási kötelezettségét, akkor nem a Bizottságot terheli azon indokoknak a felperes számára történő magyarázata, amelyek alapján a Németországi Szövetségi Köztársaság a rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében kérelmet nyújtott be, lévén, hogy a tagállamokat semmiféle indokolási kötelezettség nem terheli az e rendelkezés értelmében benyújtott kérelem tekintetében (lásd a fenti 59. pontot).

73 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

74 A fentiekre tekintettel, a keresetet annak egészében el kell utasítani.

A költségekről

75 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein kívül a Bizottság költségeinek viselésére.

76 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a első bekezdése értelmében a perbe beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Holland Királyság, a Svéd Királyság, a Dán Királyság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A keresetet elutasítja.**

2) **A felperest kötelezi a saját és a Bizottság költségeinek viselésére.**

3) **A Holland Királyság, a Svéd Királyság, a Dán Királyság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. november 30-i nyilvános ülésen.

H. Jung P. Lindh

hivatalvezető elnök